

Bohatýrka Oči-Bala a tajemství Bajkalu

Jezero Bajkal je nejen jedním z nejkrásnějších míst na Zemi, ale také jedním z nejzáhadnějších. K různým místům na posvátném jezeře se váže mnoho legend a pověstí. Existuje také řada skutečných svědectví lidí, kteří byli svědky nevysvětlitelných jevů na Bajkale.....

Jedním z nejtajemnějších míst na Bajkale je skála Šamanka na mysu Burhan, která je složen z bílého mramoru, žuly a křemene. Jeskyně uvnitř skály je spojena se starou burjatskou legendou o vůdci Tengrijů, národa nebeských bytostí, chánu Guta-Babajovi.

Podle legendy si chán Guta-Babaj po sestupu na zem vzal za ženu nejkrásnější dívku z lidského kmene a usadil se s ní ve svém paláci v jeskyni skály Šamanky. Ze svazku náčelníka nebeských bytostí a pozemské ženy vzešel rod Velkých šamanů.

Bogatyr, mys největšího bajkalského ostrova Olchon, je od nepaměti velkým lákadlem pro služebníky šamanských kultů. Starobylý název mysu, Ogněnyj, souvisí s tím, že první ruští cestovatelé, kteří se na ostrov plavili koncem 16. století, náhle spatřili obrovský ohnivý sloup stoupající z bajkalských vod k nebi.

Ohnivá zeď, která jako by bránila cizincům ve vstupu na posvátnou půdu ostrova. Podobný jev byl na mysu čas od času pozorován i později. V polovině 90. let 20. století se setkali s nevysvětlitelným živlem členové krasnojarské etnografické expedice...

Nejsevernější bod ostrova Olchon - mys Choboj - je spojen s legendou o drakovi, který při přeletu nad posvátným jezerem upustil svůj tesák. Po pádu na Choboj se tesák mytologického zvířete zaryl hluboko do země a zanechal charakteristickou stopu v obrysech ostrova. Někteří vědci předpokládají, že tato legenda souvisí se vzpomínkami na pád nějakého vesmírného tělesa (snad malého meteoritu), k němuž došlo před mnoha tisíci lety.

Další tajemné místo se nachází 30 kilometrů jihovýchodně od ostrova Olchon, v nejhlubší části jezera Bajkal, kde se nachází místo zvané „Děblův trychtýř“. Tato za normálních okolností nenápadná oblast jezera o rozloze dvou kilometrů čtverečních je proslulá tím, že zde občas, ne častěji než jednou či dvakrát do roka, „běsní“ vody jezera.

Za dobrého počasí a úplného klidu v tomto místě začíná neuvěřitelná rotace vody a brzy se v samotném jejím epicentru objeví velký trychtýř, který do sebe nasává vše kolem.

...Co je to za místo - Posvátný Bajkal, jaká je jeho historie, proč si stále uchovává mnohá tajemství?

...Kdo je bohatýrka Oči-Bala? Co má společného s altajskou princeznou Kadyň, která byla vykopána na náhorní plošině Ukok? A souvisí nějak její příběh s posvátným Bajkalem? Proč je epos o Oči-Bale tak pohádkový, nadpřirozený a plný magie? Je to všechno výmysl? Nebo snad byly doby, kdy existovala reálná možnost vstát z mrtvých? Nebo je zde popsán jiný svět?

Odovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění a mohou se zdát další pohádkou nebo fantazií, takže informacím lze věřit nebo ne, každý se může rozhodnout sám. Možná v nich ale někdo objeví část v tisíciletích zapomenuté historie Země, a to nejen té, kterou známe, ale i tajemných paralelních světů, o nichž se lidstvo může jen dohadovat...

...Blankytná modř oblohy se odráží v zrcadle hladiny... Jen malé vlnky narušují klid těchto vod... Na dně pod průzračnou vodou se povalují nazelenalé balvany.

Na strmém svahu se skláněla stará borovice, a v dálce sněhobílý útes, jako by u břehu zakotvila loď z pohádky...

Náhle prostorem pronikla duha, ohnula se nad útesem a vše kolem se vznášelo v její záři a úžasných duhových vlnách.

Svět kolem opalizoval, a v jeho paprscích se skála ukázala jako pohádkový hrad neobvyklé architektury. Věžičky s nárožími střech ohnutých k vrcholu,

připomínající čínské pagody... Ažurový most spojuje hrad s pobřežím... Ale co to? Nad ním letí... drak.

Pak se ale duhové vlny roztočily v rychlém víru a odhalily průsvitnou postavu ženy ve staroasijském oblečení. Vysoká pokrývka hlavy jako u Skythů z Altaje a šamanská tamburína... Bezedné oči samotné prázdnoty vyzařovaly teplo a pronikaly skrz. Ale byli tak... známé.

Prastará řeč probleskovala vědomím dávno zapomenutými zvuky, ale vše bylo jasné i beze slov...

„Nu, opět se setkáváme, tady v Mezisvětě, jako jsme kdysi pobývaly v různých světech... A ty mě znáš a pamatuješ si mě, ačkoli bylo mnoho jmen. Tady mi říkali Umaj, třebaže si moc nepamatovali.

Nastal čas vyprávět vám o starověkém jezeře, které se za vašich dnů nazývá Bajkal...

V dávné éře dračích válek, kdy síly temnoty sežehly velké Rádža Slunce a rozštěpily mnoho jeho planet (viz další témata), zde bylo velké moře...

Strašlivá katastrofa ale tehdy ani tuto planetu neobešla a z nebe na ni dopadlo mnoho kamenů, jak úlomků planet rozštěpených kameny antisvěta, tak kamenů antisvěta samotného. Už to tu bylo řečeno nejednou... O tom, že i v jádru Země je až do vašich dnů takový úlomek, že přiletěl s obludnými asteroidy antisvěta průlomem ve vesmíru. A nyní je ‚vnitřním sluncem‘ podzemní Agarty - zemězákladny vetřelců Anunnaki, jež také dorazili spolu se svým systémem Nibiru ze stejné trhliny mezi prostory, ale o něco později.

...Velké moře tehdy začalo vřít a na Zemi bylo tehdy mnoho jedovatých látek... Celá atmosféra se stala jedovatou. A voda v mořích se stala slanou.

Tenkrát tu ale země popraskala a zdejší moře začalo mizet v podzemních dutinách, které vybudovali příchozí z Faetonu jako stavbu nezbytnou pro systém portálů mezi Zemí a jinými planetami. Důležitou součástí tohoto systému byla pyramida Kailás a hora Méru a další uměle vytvořené hory, z nichž v dnešní době nezbylo téměř nic. Tyto hory a komplexy zakřivených zrcadel v jejich blízkosti byly propojeny v podzemních systémech, jimž byly přidány zvláštní formy a struktury, jako je tomu dnes u pozemských elektronických desek. A důležitou součástí tohoto zařízení, do něhož planetu přetvořili, byl i Velký labyrint, v němž v dobách Atlantidy i později lidé uchovávali mutanty - omyly svých pokusů (viz téma: Labyrint Minotaura - technický portál).

Vždyť tímto způsobem byla celá planeta jako zařízení zabudována do systému dalších podobných planet v různých částech systému Sluncí i v jiných systémech a souhvězdích... Je to všechno takříkajíc vědecké, a pro divoké lidi byla magie v tom, že všechno takhle funguje. A že existují portály, kterými se dalo procházet mezi světy různých planet v jedné takzvané dimenzi a mezi paralelními světy, tedy na jiné vlně existence, ale ve stejné dimenzi...

Ve vašich dnech dosud neexistují dokonce žádné termíny, které by se daly použít k popisu tohoto a jak to bylo vše uspořádáno.

Právě takto však starověké civilizace propojovaly světy a stavěly mezi nimi ty nejkratší cesty. Byli to Asurové (předkové Hyperborejců s bílou kůží), Tellurové (předkové Drávidů s modrou kůží, kteří obývali budoucí Antarktidu a Hindustán) a Lunbo (předkové Lemurijců se zelenou kůží) - první tři rasy, které osazovaly životem planety systému Sluncí. První oživenou planetou byl Faeton, jak ji u vás znáte. Později přišly další světlé kosmické rasy, z nichž vzešla rozmanitost pozemských ras. Žily zde a budovaly země, dovážely svá zvířata, smísením vytvářely nové rasy... To je podstata vývoje hustých tělesných světů, vždyť pro ducha je důležité, aby se vyvíjel v různých tělech a v různých rasách... ale o tom dnes nemluvíme...

Takže invazivní civilizace pohlcovačů z antisvěta vždy hledaly takové obydlené světy se systémem portálů-cest mezi jednotlivými světy. Protože jejich cílem je sežrat zdroje těchto světů a pokračovat dál, a dál do dalších světů... za dalšími zdroji. Jsou to v podstatě pohlcovači, ne tvůrci.

A tak se moře začalo vsakovat do puklin a všechno mizelo v hlubinách podzemí. Ale nejenže mizelo, ale prosakovalo a čistilo se od jedů, přefiltrovaných samotnou Zemí, jejími horninami. Dlouho, předlouho zůstalo za tibetskými horami jen jedovaté moře, kde se usadili poslední černí sirnatí draci a démoni... Ale i to později vyschlo a stalo se nejprve jezerem a potom pouští, které říkáte Taklamakan.

Ale tady, na tomto místě, u budoucího Bajkalu, probíhaly chemické reakce a jedovaté soli se při těchto vysokých teplotách začaly samy neutralizovat a voda se začala odsolovat. A to po mnoho staletí, tisíciletí a milionů let. A čas už dávno uplynul...

Velké dračí války pominuly a Země byla očištěna od černé dračí civilizace, místo Lemurie, která v tomto ohni zahynula, povstala země Mu, z Asurů se stali Hyperborejci a Atlantáné přiletěli na své arše a osídlili Atlantidu. Šiva odlomil Indii od velké zanikající Tellurie a odvedl ji do Asie. A od té doby začala indická deska posouvat vrásy pohoří a až do vašich dnů se stále pohybuje na sever, opírajíc se o Asii a kupíc Himálaj (viz další témata).

A úder Indie, přisunutou Šivou, byl tak silný, že země v trhlině znovu pukla, ale dál za Himálají, a zde vytvořila srpovitou hlubokou trhlinu, která se znovu naplnila vodou z podzemí. Tak se zrodilo moře-jezero, kterému u vás říkáte Bajkal...

Jeho zlom se nachází nad místem dávných zatopených komunikací systému portálů. Hluboké vody stále šplouchají pod Asií a na některých místech vytvářejí možnost samovolného otevření portálů, zejména poté, co Anunnaki zalezli k zařízení Kailásu z jeho severní strany a zřídili zde podzemní falešnou Šambalu. Chtěli opět drasticky snížit vibrace planety, aby se na ní cítili pohodlněji, a chtěli prorazit do jiných světů, pro novou expanzi za zdroji (viz další témata).

Právě kvůli jejich působení s tlakem na krystal Kailásu se prostor na planetě rozdělil a ti, kteří byli nazýváni učitelé a později bohové, se v tomto prostoru nemohli nacházet. Tak se prostory rozvrstvily a přidaly ke skutečné Šambale, přesněji řečeno ta Šambala vysokých rozměrů dostala od přidaných prostorů ještě nižší vrstvu, a trojrozměrný svět ztěžkl. A pro učitele se stalo nemožným projevovat se v něm, ale pouze prostřednictvím obyčejné pozemské inkarnace, zapomínající na sebe sama.

Zrovna tehdy došlo k prvnímu protržení portálu, který se nachází v oblasti dnešní pouště Gobi.

...Ještě vážněji byly narušeny prastaré meziplanetární komunikační systémy globálního podzemního okruhu, který vybudovali Asurové a Lunbo v době zavedení „zlatého vejce“ Edenu neboli obrovské kapslové laboratoře Anunnaki, kterou implantovali do planety skrze řez, jenž se později stal Rudým mořem. To bylo asi před šesti a půl tisíciletími (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní).

Prostě čas je nyní na Zemi posunutý a nelze ho přesně určit. Mnoho časů bylo posunuto právě v této době a obecně vymazáno z informačních polí.

Vždyť právě tyto posuny vrhly starověké civilizace do variant budoucnosti, které se projeví i které se neprojeví... Ty, které spadly do neprojevené budoucnosti, zanikly a inkarovaly se do projeveného světa, a ty, které se projeví, se staly jedinečnými pro svou novou epochu, jako například indiánské civilizace v Americe. Jsou stejného stáří jako starověký Babylón a Egypt, ale ve stejné podobě se projeví v epoše pozdního středověku podle vašeho počítání... A o tom se zde také již mnohé vyprávělo (viz další témata).

Moje tři dcery, s nimiž jsem přišla z čertogu Losa, ze vzdálené hvězdné soustavy, přežily ve svých tělech až do té doby. Opustila jsem je a sama jsem odešla do jiných inkarnací.

Ano, ty sama si všechno pamatuješ... a všechno ostatní znáš..."

...Najednou se znovu roztočil duhový vír i všechno v něm.

A hle, už je přede mnou známé místo. Alatoo... (Altaj). (Viz téma: Příběh altajské princezny.)

...Starobylé kameny chrámu a nejjasnější modrý křišťál. Jsem zpátky ve svém těle a všechno si pamatuji. A jmenuji se Oči-Bala (nejmladší nebo poslední z dětí)... A dvě starší sestry po mém boku. Na hlavě mají vysoký surikchlyš neboli sluneční meč zdobený zlatými postavami jelenů a koní, stejně jako já. Někdy se této čelence zde říká nurikchlyš neboli světelný meč.

...Oblohu ozářily podivné záblesky a země se zachvěla... Kameny starobylého chrámu se otřásly. Temná síla odolává a zdá se, že bude třeba použít poslední způsob, jak bránu uzavřít...

Dnes bude poslední obřad: buď uzavřeme díru do temného světa, nebo v těchto tělech zahyneme, jak říkají lidé. Ve skutečnosti žádná smrt neexistuje, existuje pouze odhození těla, a to je vše...

Tady opět probouzíme prastarý krystal pod základnou chrámu. Nyní musí náš hymnus a kouzla navždy uzavřít vstup do těchto světů. A my zde zůstaneme, a nedokážeme se vrátit domů v těchto tělech. Naše rozhodnutí však nelze zvrátit.

Kolem se vznášela mlha, za zvuku tamburíny a tajných zvuků zaklínadel. Hle, krystal se rozzářil fialovým a poté oslepujícím bílým světlem. Zahřměl hrom a země i kameny se zachvěly. A potom všechno zalilo světlo...

Když se opět objevily vize tohoto světa, kameny chrámu byly roztrženy na mnoho malých kamenů, skála, jež stála vzadu, kudy vedla cesta k domovu (vedla tam také cesta do světa démonů, dvě cesty se rozvětvovaly), se stala hladkou a tmavou. Brána se zavřela...

Není už cesty zpět. Zůstali jsme tady a síly nás opustily. S domovem už není žádné spojení a náš krystal vešel hluboko do země a uzavřel díru do temného světa, a zároveň i do našeho světa. Temno zde na Zemi, v prostoru tohoto trojrozměrného světa, je vždy vedle světla. Takový je tento prostor.

...Ale hřmění pokračovalo dál a zpod země se objevovaly záblesky plamenů. Démoni se znovu pokoušeli dostat na svobodu. Udaja, moje sestra, nejstarší z nás, tvrdila, že je zastaví jen naše tělesná znamení (tetování). Shromáždili jsme tedy společenství lidí a řekli jim, jak se věci mají. Také to, že zde zanecháme svá těla, a kde mají být pohřbena, abychom navždy zapečetili vstup do temného světa, aby na této Zemi už nedocházelo k žádným pohromám, pokud to bude možné.

Dlouho, velmi dlouho jsme byly tady... Mnoho času uplynulo... tak je to třeba, a my musíme opustit tento svět...

A někde tam je ještě místo, kde je potřebné, opravdu potřebné být hned teď... Démoni tam také prorazili, před chvílí... a jejich těla se tam zmaterializovala...

Volají mě tam, ano i sestry volají, ale na jiná místa...

....A tak jsme se už v jeskyni posadili do kruhu, abychom zde zanechali těla...

...Ohnivý paprsek pronikl vědomím za monotónních zvuků zaklínadel a s bolestí oddělil vše v hrudi...

Je čas, mohu znovu letět, nechat to všechno za sebou, a lidé udělají, co mají, navždy zakryjí to místo našimi těly...

...A domov není jen tam, na vzdálených hvězdách... Je všude, a nezáleží na tom, kde je... A není vůbec...

...A vpředu je stále stejný duhový proud, už se vine a rozšiřuje, ještě okamžik a jeho hustota se změnila...

Tam je svět jiný, také hustý, ale s jinými vlastnostmi, a jsou tam jiné země a jiná města, která nejsou vidět ze světa, kde jsme opustili svá těla (paralelní svět).

Kdysi jsem tu byla a zanechal jsem tu tehdy i své tělo... Ale pořád je možné si ho obléci, aby se dokončila práce.

Ty síly temnoty zde ještě nepronikly natolik jako v pozemském světě a neznečistily prostor, aby bylo nemožné vrátit se do těl samádhi...

A tady je ještě možné vrátit se do těla, zatím to ještě jde... Je čas si pospíšet, jinak už budou první démoni tady...

Terén je zde stejný jako tam, ale města jsou jiná. A nejstarší chrám na jezeře Bahran, kterému se ve světě (pozemském) říká Bai Gaal nebo Bai Kul, jak kdo - „král jezera“... V onom světě sice znají slovo Bahran, ale vyslovují ho jinak, jako Burhan, a nenazývají jím celé jezero.

Ale i tady se časy mění. A to, co je ve světě, kde se toto jezero jmenuje Bai Gaal, se odráží i zde. A to, co je zde, ovlivňuje tento svět.

Tento svět v onom světě (pozemském) nazývají znalí Plaksadvípa, je paralelní s pozemským světem, nebo jak ho nazývají znalí - Džambudvípa. Dvípy jsou paralelní světy s mírným rozdílem hustoty a mající trojrozměrný život (trojrozměrnost) ve třech rovinách. A proplouvají všemi hranicemi, nejen touto planetou či soustavou Súrji - Slunce. I když každá galaxie má již svůj počet dvíp v každé dimenzi. To věděli ti, kdo to znali v pozemské Indii.

...A tady je to správné místo... Brány, které jsme zavřeli tam i tady, byly otevřeny... A do tohoto světa se podařilo proniknout démonu Kan-Taadži-Bijovi se svým synem Ak-Džalou, kterého vyslal černý pán nižších světů naší soustavy Suri-Kjun (Súrja neboli Slunce) - Erlik neboli Er-Kaan. Je jedním ze synů ducha černého Slunce - Kara-Kjuna (Karačun neboli Pán much).

S ním do tohoto světa vtrhly celé hordy démonů, ale zatím se jim nepodařilo dostat daleko, třebaže se materializovali v tělech...

Musím vstoupit do svého těla, které zůstalo v Olchonské jeskyni, vždyť na to čekají bojovníci této země...

...A dole už je vidět modrý srpek úzkého jezera... A ostrov na něm i tu skálu. Burchan, jak se mu říká v tomto světě. Je sněhobílá a září jako křišťál. Už vidím temnět otvor... Chlad hluboké jeskyně... Šamani už čekají a čtou ve svitcích prastaré texty... Tam v dáli, na tom břehu, stojí mraky bojovníků a čekají na zprávy od šamanů. Na obloze se třpytí měsíc, ačkoli slunce ještě nezapadlo. Musí to tak být.

V hlubině, v temnotě úzké jeskyně, v dálce vidím tělo zabalené do zlaté látky a pokryté mnoha kresbami duchů-pomocníků. Sedí s nohama ohnutýma v kolenou a se zavřenýma očima. A vedle něj leží brnění třpytící se v záři vzdálených světél.

Ale proud už mě táhne mocnou silou. A za okamžik jsem byla vmáčknuta do svého těla.

Jak úzké, jak těsné a jaká tíže... Ale teď je to trochu lehčí... A tělo trochu měkne. Je tma a je velmi obtížné zvednout těžká víčka.

Ale podařilo se a před sebou vidím světlo. Šaman s tamburínou zpívá prastarou píseň v medvědím nářečí. Ostatní šamani mu přizvukují, jejich hlasy zní jako troubení. Klenby jeskyně se chvějí. A prastarý drak je stále tady, i on přišel, vždyť jeho hnízdo je už rozbité...

...Ale už můžu jít. Musím... Světlo je stále blíž a blíž a temná jeskyně je za mnou... Proč ti lidé tančí? Není třeba, ještě není čas. Raději mi dejte koně a můj meč. Nebude trvat dlouho a temní nepřátelé zpustoší všechny vesnice!

Ale tady jako by všechno znovu zahalil duhový vír, a jako by čas uplynul. Vidím svůj meč na kamenném loži. A hle, už ho držím v ruce.

Bohužel, nevidím žádné známé tváře, ale mám pocit, že tu všechny znám, jen jsou oblečeni v jiných tělech... Už je to dlouho, co jsem opustila své tělo zde...

Kůň je pode mnou také v jiném těle, ale i to je silné a robustní. Zde je vzduch jiný než na světě (pozemském) a člověk v něm může skákat a chodit velkými skoky bez námahy, nebo se duchem vrhnout do nebeské klenby...

...A tady jsme už daleko. Za námi je Nebeské moře, jak nazývají jezero-srpek. Před námi se zvedají hory jako hradby. Kan-Taadi není daleko. Ale vesnice jsou zničené a vypálené, pláč a nářek se line po celé této zemi, a není tu nikdo... Všechny odvede do zajetí.

A každý den krvavé svítání. Ale brzy chytíme pustošitele těchto údolí.

...Průsmyk se už zvedl ještě strměji, zvládli jsme ho... Dole se bojuje, ale síly nejsou vyrovnané, všichni muži i ženy tam zemřeli, jen ti poslední ještě bojují.

Řítíme se dolů z hory jako ohnivě tornádo a vrháme se do boje...

A řinčení kovu splynulo v jedno a všechno se proměnilo v krvavou kaši, ale nevidím ho. Poznala bych ho z tisíce tváří, prostě duchem, citem.

Místo něj však v ústrety letí černý jezdec. Ak-Džala, syn démona, který také získal tělo mezi prostory, když došlo k tomu velkému selhání.

Ale můj meč mě nezklame, drží jeho černou čepel a sklouzne, vyráží jiskru.

Všechno se mihne, ale jakoby ve snu, a tak pomalu, jako by všechno zatuhlo... Jeho hrud' už je blízko, ostré skřípání kovu, a když mám čas vysmeknout meč od meče, podaří se mi zarazit čepel mezi brnění. Děsivý výkřik a najednou se všechno znovu ocitlo v kroužícím víru. Ak-Džala je poražen, ale kde je Kan-Taadži!

...Soumrak už halí údolí, mezi kameny a rozbitými budovami se nedají spočítat těla. První bitva byla úspěšná... bojovníci jsou téměř všichni nedotčeni, to démoni padli v tělech, která pro ně byla vytvořena na okraji světů...

...Opět čas jakoby pominul a svítání už zahalilo vrcholky do růžového oparu.

Ale co to...! Ak-Džala! To není možné, včera ho rozsekali... Ale ne, už zase letí na koni s černým mečem... Kouzelná moc Karačuna, kouzelná moc Er-Kaana ho zase pozvedly!

A znovu se vše vznášelo jako v zatuhlém okamžiku, opět se mi podařilo udržet svůj meč, a nejednou jeho meč. Na jeho hrudi vidím kámen. Divně bliká... Ted' je jasné, proč nemůžu Ak-Džalu dostat. Ale špička mého meče ještě dosáhla a blesk mi udeřil do ruky. Meč se ale podařilo udržet. Ještě okamžik a sundá Ak-Džalovu hlavu z ramen. Ještě pohyb a je to... Do sedla... tělo se rozpadlo...

Kde je ten kámen? Tady je. Opět mi pomohl můj meč. Kámen je rozštípnutý, i když blesk pálí, barví mé ruce krví...

...A zase se najednou všechno vznášelo jako v mlze... vesnice se míhají a lidé běží... ukazují směr...

Ak-Džala se už více neprobudí... i v tomto světě existuje hranice... Kan-Taadža se náhle zalekl a zmizel v podzemích kaňonu... Ne všichni bojovníci se mohou vydat do ponuré říše Er-Kaana, tamní prostor je jiný. Je pružný a křivolaký...

Ale musí se tam jít, i když je téměř nemožné se tam dostat... Ale vím, že vody z pramene mohou pomoci. Je to vysoko v horách, na okraji ledovců...

Ale jsem jediná, kdo tam může jít..

...Vítr hvízdá v rokli se svištícími ledovými poryvy a snaží se shodit dolů...

Ale pramen už je blízko, nikdy nezamrzá... Chut' vody propaluje skrz naskrz... Ale pohár vypadl z rukou, promění se v... křídla.

Podařilo se... věděla jsem to. Ted' je možné letět přes rokli na to místo... Ale čím blíže, tím je všechno kolem temnější. A Slunce tam není vidět vůbec. Jen rudé záblesky v těch černých horách. Prostor se stal pružným a tlačí. Jak těžké je letět. Bolest mi spoutala tělo, ale už blízko je ten otvor mezi skalami, který jsem tam viděla, zavírajíc oči při písni šamanů...

Proletivši tím otvorem, vidím obrovský sál a jako šíp se se v ústrety řítí monstrum. Podivný býk nebo démon s rohy plápolá tmavěmodrými záblesky, ale v ptačím těle mě nedostane.

Tady se hodily ostré drápy a vnikly netvorovi do oka. S divokým řevem sebou škubl. Další trhnutí a silný úder křídel, a oslepený obr se zřítíl ze skály. Tam, odkud přišel, se objevila starobylá truhla. Musí v ní být černo-modrý krystal, který byl amuletem na Ak-Džalově hrudi.

Má v sobě sílu Er-Kaana, a démon Kan-Taadži s jeho pomocí získal tělo.

Ale mohu ho použít, abych získala zpět své staré tělo. Bude to těžké, ale dá se to zvládnout. Jiná cesta není.

Najednou se z ničeho nic objevil stejný drak, který mě potkal v mém těle, v jeskyni šamanů. A v jeho tlapách... můj meč! Síly vesmíru mohou a vědí všechno a pomáhají dobru! Ohněm z tlamy propálil závoj, který ponuře visel v otvoru ve zdi. A hned za ním byla truhla.

Drak propálil její těžký řetěz a zhroutil se na desky dole, rozpadl se na kusy. Černo-modrý krystal se zableskl a začal explodovat.

Ale musí se jít dopředu, ať se děje cokoli...

Jasně světlo a oheň pokryly všechno kolem strašnou bolestí. Ale najednou vše rázem ustalo v hustém tichu a černém mlčení...

Okamžik uplynul jako věčnost, ale najednou jsem se opět probudila ve svém těle...

V modrých záblescích jsem viděla před sebou svět, ten pozemský, kde jsme se sestrami uzavřely portál. A na druhé straně byl černý průlom do světa démonických sil.

Podlý démon Kan-Taadži-Bij se snaží magií zničit draka, jenž přišel mi na pomoc... Ale já jsem to stihla, a můj meč se mi vrátil do rukou.

Dračí ohnivý dech podpálil démonovo tělo, nelze jej nijak spálit.

A znovu se mi vybavila vize, kterou jsem viděla tam, v té v jeskyni šamanů...

Přede mnou ležela střešina modročerného kamene. Dotkla jsem se ho mečem a znovu pocítila bolest a úder. V sousední zdi se však zableskl nový portál. Další temný svět odhalil své vyceněné zuby...

Ale co tam vidím! Tam zamotaná v sítích strádá žena draka, kterou tak dlouho hledal... Když ji spatřil, vrhl se k ní, a ona roztrhala své síť.

„Lette do svého světa,“ stihla jsem říct, než se brána zavřela.

„Nech mě, jdi pryč,“ řekla jsem Drakovi v myšlenkách, *„je to nutné, je to potřeba, musí se to tady uzavřít, jinak dojde k neštěstí...“*

Pochopil, ale jeho dlouhý pohled se mnou zůstal navždy.

A kámen tam ležel a jiskřil. Vždyť i démon se ho bojí. *„Nedotýkej se ho,“* křičel, *„shoříš tu se mnou taky“.*

Já vím, ale jinak to nejde, a rozmáchnutím se meč spustil na kámen...

Strašný oheň v moři bolesti, jako jiskra tehdy oslepil, a opět pohaslo vše v hustém tichu...

...Ale odněkud se znovu roztočil duhový vír... a v něm se objevila tvář Umaje.

„Ano, na všechno si vzpomněla,“ řekla, aniž by rozevřela rty.

„Všechny světy jsou propojené a všechno na světě je propojené,“ pokračovala ve svém vyprávění. „Oči-Bala pak zcela uzavřela portál ze strany paralelního světa, o kterém věděli mudrci v Indii a nazývali ho ‚Plakšadvípa‘.

Démon Kan-Taadží-Bij byl tenkrát zničen energií zničeného krystalu. Byl to krystal, který otevíral portály mezi světy světla a temnoty. Kdysi byl přetvořen z ohnivého krystalu, který na Zemi přinesli ještě Asurové. To provedli ve svých laboratořích Anunnakiové, kteří se prodrali k úpatí velkého Kailásu. Tam svou technikou odštípili kus kamene Čintámání a ozářili jej modročernou energií rir, kterou generuje jejich dvojitá černá díra Nibiru.

Takto vytvořili modrý kámen na prolamování portálů mezi světy, který se jim podařilo spolu s démonem Kan-Taadží-Bijem zcela zničit.

Jednou ho Er-Kaan, démon antisvěta, jenž nemohl vstoupit ani do démonických světů tohoto světa, předal Kan-Taadží-Bijovi v naději, že se mu podaří něco přetvořit v některém ze světů, aby se i on - Er-Kaan - mohl dostat skrz a zvětšit prostor antisvěta. Chtěli ovlivnit prastará zařízení, která vybudovali ještě Asurové a Lunbo (viz další témata) v oblasti dnešního pohoří Altaj a jezera Bajkal. Tím spíše, že předtím se jim podařilo pomocí stejného modrého kamene částečně prolomit portál v poušti Gobi... A tam je dodnes velmi nestabilní bod mezi světy...

A pak chtěli prolomit bránu do skutečné Šambaly, protože věděli, že blízko k tomuto světu se nachází vchod kromě Tibetu a Himálaje také na Altaji a u jezera Bajkal.

A právě na těchto místech si v podzemních dutinách zřídili své základny vetřelci světů, snažíce se využít prastaré komunikace Asurů a Lunbo.

Od vybudování těchto komunikací uplynuly miliony let. Velká část z nich byla zničena a nemůže již fungovat tak jako v dávných epochách.

Právě účinky napůl zničených systémů vybudovaných Asury vedou ve vašich dnech k mnoha záhadným efektům na Bajkalském jezeře, které je stále spojeno s podzemním obrovským mořem, jež prosáklo do podzemí ještě v epoše dračích válek.

Stále je tam zaplaveno obrovské množství starověkých komunikací, vyřezaných do planety, které vytvářejí systém portálů do různých světů. Konfigurace těchto vyřezaných tunelů a dutin připomíná vaše počítačové desky. A to se odráží i v tom, že na samotném jezeře mohou vznikat fenomény, které jsou pro pozemskou vědu nevysvětlitelné. Ale také se tam, v těchto polozatopených a zatopených tunelech, snažili Anunnakiové zřídít svou základnu. Chtějí se také pokusit otevřít prastaré portály pro své potřeby. A jejich činnost je také vnímána jako takové fenomény, a dokonce zůstaly v legendách, jako expedice Anunnakiů na tentýž mys Burhan, do téže dračí jeskyně. Vždyť draci tam kdysi žili i v tomto světě, nejen v tom paralelním. Právě tuto expedici místní považovali za nebeské obyvatele chána Guta-Babajje. Ale i tato legenda je zkreslená, protože mnozí šamani ten paralelní

svět viděli a vyprávěli o něm, jako by byl kdysi dávno v tomto světě. Takže se opět všechno pomíchalo a popletlo.

...Šamani při svých činnostech viděli mnoho věcí, ale jen ti, kteří měli čistého ducha a komunikovali se světlymi světy. Tak se tento příběh Oči-Baly stal známým v pozemském světě, v němž žije vaše civilizace. Mnohé věci ve vašem světě z tohoto příběhu však působí pohádkově a fantasticky kvůli trochu jinému prostoru, v němž mnohé věci, které jsou možné tam, nejsou možné zde. Proto se z tohoto příběhu stala jen krásná pohádka, kterou mnohokrát přepsali a různým způsobem zkreslili podle své osobní fantazie mnozí vypravěči.

Temní šamani však vnímali proudy od týchž Anunnaků a démonických sil a začali zakazovat ženám pobývat v jeskyni hory Šamanky nebo Burhanu na Bajkalu, údajně proto, aby neznesvěcovaly toto posvátné místo... Vždyť snahami vetřelců-Anunnaki byly ženy nazývány nečistými zplozenci zla, aby se omezila velká energie Šaktí, která se v nich projevuje silněji než v mužích, když jsou duchové v jejich tělech.

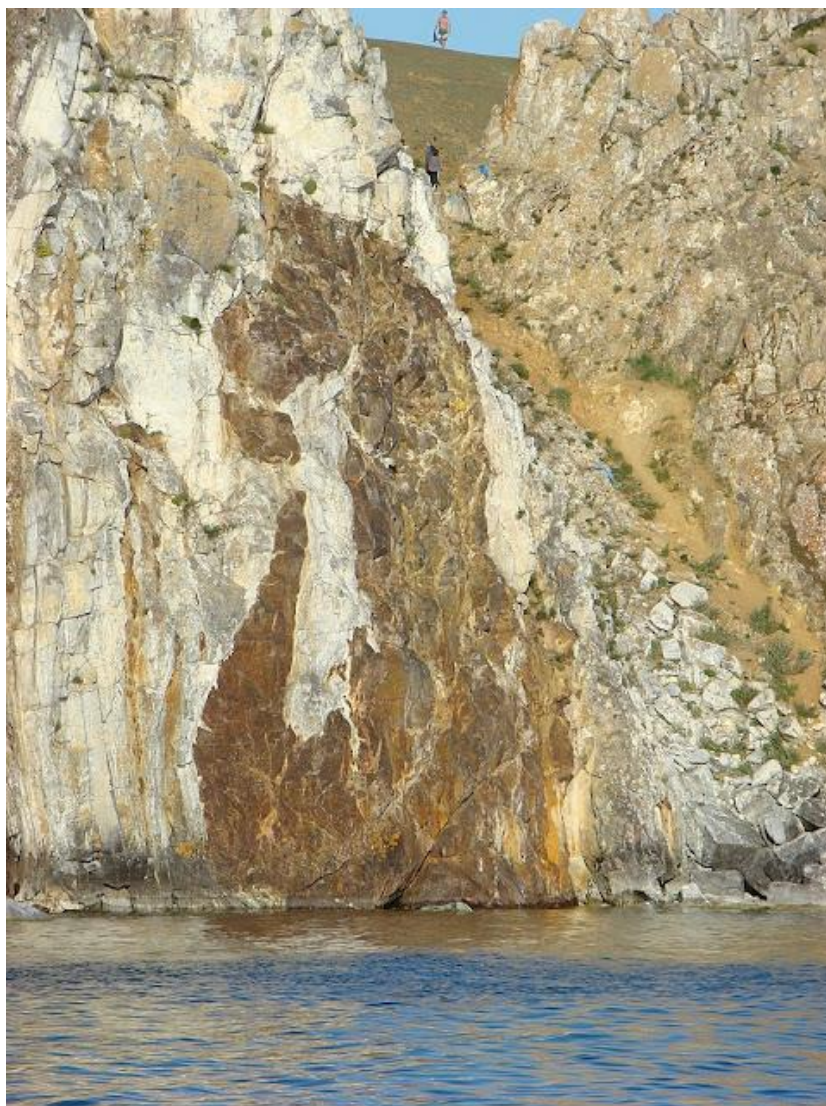
Démoni a vetřelci světa-Anunnaki se energie Šaktí velmi bojí, zejména na těchto posvátných místech, odkud může ovlivnit jejich démonické světy (viz téma: Šaktí - síla Jsoucího). A vzpomínajíce na Oči-Balu, která je na tom místě dostala, zakázali ženám pobývat tam... A ženám namluvili, že nebudou moci porodit, pokud budou pobývat na tom místě...

Temní šamani přisoudili toto místo jistému Pánu Bajkalu, aniž by si uvědomili, že to byl temný duch, který k nim přišel ve své podobě, aby zajistil toto místo pro nižší světy, vytvořiv mezi lidmi určité tradice a pověry.

Ačkoli ve vašich dnech téměř neexistují duchem čisté mravné ženy ani muži, kteří nezakusili smilstvo... Ale vždyť takové energie se démoni na takových místech bojí. Energie Šaktí, zkažené smilstvem, se nebojí, neboť ta už je proti zlu bezmocná, ale naopak jen posiluje antisvět a démonické světy...

...A příběh Oči-Baly, který se převrátil v pohádku, byl ve vašich dnech ještě více překroucen. Když byla Oči-Bala zaměněna za svou starší sestru Udaj, jejíž tělo vykopali archeologové... A tak se na Zemi plodí a množí překrucování a historie se přepisuje, a posléze se píše nová, pod záminkou, že vše, co bylo - bylo to vůbec podvod... A jedině v samotném éteru Jsoucího informace zůstávají a jsou uloženy navždy, ale ne všichni a ne každý je odtamtud může uslyšet, a hlavně uvěřit, že jsou pravdivé, a ne to, co bylo tisíckrát předáno a přepsáno..." tak pravila Umaj a duhový vír dál pulzoval a otáčel se. Ale najednou opět duha pronikla prostorem...

...Azurová modř oblohy se odráží v zrcadle hladiny... Na dně pod průzračnou vodou se povalují nazelenalé balvany. Na strmém svahu se sklání stará borovice a v dálce u břehu zakotvila sněhobílá skála, podobná pohádkové lodi...

Drak na skále Šamanka

Zapsala Valeria Kolcova 28.03.23